



Arrest

nr. 195 803 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) in Kumasi, Ghana. U bent etnisch Ashanti en u bent christen. U bent ongehuwd en u heeft een dochter A. (...) met uw ex-vrouw. U woonde de laatste 20 jaar tot uw vertrek in 2015 in Kumasi. U bent naar school gegaan tot en met de derde graad middelbaar onderwijs.

U kwam in contact met een persoon genaamd N. (...) die een job voor u had. U moest een eed zweren dat u niet zou verder vertellen welke job u zou moeten doen. Na een eed van geheimhouding gezworen te hebben, spioneerde u voor de journalist Anas Aremeyaw in een kindertehuis in Kumasi, in een elektriciteitscentrale in Kumasi en bij een rechtbank in een voor u onbekend dorp dichtbij Kumasi, om

informatie over wantoestanden en corruptie te verzamelen. U verklaarde dat de journalist Anas deze informatie gebruikte in artikels en reportages om deze wantoestanden en corruptie aan te klagen. U moest ook verkiezingsfraude onderzoeken na de verkiezingen in 2012. Uiteindelijk verloren de mensen die in de reportages te zien waren hun job. U vreest gedood te worden door één van de mensen die hun job verloren aangezien er mensen met stokken en stukken metaal naar uw huis kwamen.

U bent in maart of april 2015 met het vliegtuig vanuit Accra, Ghana naar Portugal gevlogen, waarna u met het vliegtuig naar Kopenhagen, Denemarken reisde. U kwam aan in maart of april 2015 in Kopenhagen en verbleef er tot 22-08-2017. U ging dan met de trein via Duitsland naar België, waar u aankwam op 23-08-2017 en er asiel aanvraag op 15-09-2017.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U gevraagd of dit [de asielaanvraag in België] de eerste keer is dat u asiel aanvraagt, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 3). U gevraagd wanneer u Ghana heeft verlaten, verklaarde u dat u vertrok tussen maart en april 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 4). U gevraagd of u dan naar Denemarken ging, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 5). U gevraagd hoelang u in Denemarken bleef, verklaarde u dat u in Denemarken was tot u naar hier kwam. U gevraagd of u in Denemarken was van maart/april 2015 tot augustus 2017, antwoordde u bevestigend. U gevraagd waarom u in Denemarken geen asiel heeft aangevraagd, verklaarde u dat u wou dat de groep eerst samenkwam in Denemarken opdat jullie één verhaal zouden kunnen brengen om asiel te vragen. U verklaarde dat jullie met veel waren en dat u zich K. (...), G. (...), A. (...), Kw. (...) en R. (...) kan herinneren. U gevraagd waarom u wilde wachten om hetzelfde verhaal te brengen, aangezien het normaal hetzelfde zou moeten zijn als het waargebeurd is, verklaarde u dat jullie een eed zwerden en dat jullie dood zouden gaan als jullie die eed zouden breken, dat u bang was om alleen dood te gaan en dat u in groep wou zijn als jullie zouden sterven. U gevraagd waarom u dan naar België kwam, verklaarde u vaagweg dat er u iemand uitgenodigd heeft om mentale rust te vinden in België. Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst opmerkelijk is dat u geen asiel aanvraag tijdens het anderhalf jaar dat u in Denemarken zat. Het is immers niet onredelijk te verwachten van iemand die verklaart vervolgd te worden in zijn land van herkomst dat die persoon al het mogelijke doet om zo snel mogelijk asiel aan te vragen en bescherming in te roepen in het land van aankomst. Uw laattijdige asielaanvraag doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Vervolgens kunnen er ook enkele vragen gesteld worden bij uw ware identiteit. Tijdens een politiecontrole op 23-08-2017 gaf u als naam op 'N. T. (...)' (zie 'Administratief verslag vreemdelingencontrole, in administratief dossier'). In het administratief dossier zit verder een Ghanees paspoort op naam van N. T. (...) met uw foto erop, een uittreksel uit het geboorteregister op naam van N. T. (...), aangifte van verloren documenten op naam van N. T. (...) en een lidkaart van de kiescommissie op naam van N. T. (...) met uw foto erop (zie administratief dossier). U gevraagd waarom u een andere naam heeft gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 6), verklaarde u dat uw naam K. B. (...) is, dat u hier ontdekt heeft dat uw naam N. T. (...) is en dat u niet weet waar die naam, N. T. (...), vandaan komt, en dat u dat misschien kreeg van de man die jullie ontmoet hebben. Het is uiterst onaannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat u de naam N. T. (...) gebruikte of dat die naam u toebedeeld werd. Uw vage verklaringen over uw identiteit wijzen erop dat u de Belgische autoriteiten bewust lijkt te misleiden over uw identiteit, en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaarde dat het in Ghana moeilijk was om een job te vinden, dat u naar het kapsalon ging om te dammen en u daar een persoon genaamd N. (...) leerde kennen die een job voor u had (gehoorverslag CGVS, p. 7). Die job hield in dat u moest spioneren op bepaalde locaties in opdracht van de journalist Anas, na een eed gezworen te hebben. U gevraagd waarom N. (...) u koos om te werken voor Anas (gehoorverslag CGVS, p. 8), verklaarde u dat u niet werkte, goed kon dammen, u N. (...) zo'n 6 maanden kende, dat jullie samen lachten en geld wonnen met het dammen, en N. (...) na 6 maanden vroeg wat u eigenlijk deed en u dan werk gaf. U gevraagd hoe N. (...) wist hoe hij u kon vertrouwen (gehoorverslag CGVS, p. 9), verklaarde u dat u N. (...) 6 maanden kende, dat jullie vrienden werden, soms voetbal keken en dat u een eed moest zweren voor N. (...) zou zeggen om welk type werk het zou gaan. U gevraagd of iedereen dan zomaar op die manier gerekruteerd wordt om te werken voor Anas, verklaarde u enkel dat u kan bevestigen dat N. (...) u rekruteerde voor Anas. Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst onaannemelijk is dat u gerekruteerd zou worden om te werken voor één van de bekendste onderzoeksjournalisten van Ghana omdat u simpelweg goed kon dammen en u geen werk had. Uw verklaringen geven geenszins blijk van reële situaties en doen ernstig afbreuk aan de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

U bleef bovendien erg vaag over N. (...): u gevraagd wie die N. (...) was (gehoorverslag CGVS, p. 7), verklaarde u vaagweg dat N. (...) een 'hele grote man was en heel populair', en dat u met N. (...) in contact kwam in het kapsalon waar u damde. U gevraagd naar de relatie tussen N. (...) en Anas, verklaarde u dat u enkel wist dat N. (...) een tussenpersoon is tussen Anas en de mensen die werkten voor Anas en dat u niet weet of het Anas was die werk gaf aan N. (...). U gevraagd wat de achternaam is van N. (...) (gehoorverslag CGVS, p. 8), verklaarde u alleen de naam N. (...) te kennen. U gevraagd hoe oud N. (...) was, verklaarde u dat u zijn leeftijd niet kan zeggen, maar dat hij ongeveer even oud was als de tolk die u tijdens het gehoor bijstond. Uw vage verklaringen over N. (...) doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

Bovendien bleek uw kennis over Anas ook uiterst beperkt. U gevraagd of Anas zelf een bedrijf heeft, verklaarde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 19). U gevraagd of hij zelf een krant of medium had, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of u Tiger Eye kent, verklaarde u vaagweg dat dat gelinkt is met Anas. U gevraagd wat dat dan is (gehoorverslag CGVS, p. 20), verklaarde u dat u het niet kan zeggen, maar dat u weet dat 'mensen hem Tiger Eye noemen'. U opnieuw gevraagd of u niet weet wat het precies is, verklaarde u het niet te kennen. Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, is Tiger Eye het privaat onderzoeksbureau dat Anas heeft opgericht. U gevraagd of u de New Crusading Guide kent, verklaarde u dat u dat kent als een krant. U gevraagd wat u er nog over kan vertellen, verklaarde u dat u weet dat het één van de kranten is aan een kiosk/krantenwinkeltje, dat u weet dat het een krant is. Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, werkte Anas eerst voor de krant New Crusading Guide en is er later mede-eigenaar van geworden. Dat u zelfs niet kan aangeven wat Tiger Eye is, het bedrijf dat Anas heeft opgericht, en verder geen link kan leggen tussen Anas en de krant New Crusading Guide, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerd werk voor de journalist Anas. Het is immers zeker niet onredelijk te verwachten dat u hierover iets zou kunnen vertellen indien u werkelijk – al dan niet rechtstreeks - voor de journalist Anas gewerkt heeft. U gevraagd of u Agbesi Kojovi kent (gehoorverslag CGVS, p. 15), verklaarde u deze naam niet te kennen. U gevraagd of u Rosemary Nwaebuni kent (gehoorverslag CGVS, p. 19), antwoordde u ontkennend. U gevraagd of u Ishmael/Ismael Hussein kent (gehoorverslag CGVS, p. 20), verklaarde u hem niet te kennen. Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, is Rosemary Nwaebuni een Nigeriaanse journaliste die heeft samengewerkt met Anas, is Ishmael Hussein een medewerker van Anas die ontvoerd werd en was Agbesi Kojo de schuilnaam van Anas toen hij undercover werkte in een elektriciteitscentrale in Ghana [notabene hetzelfde werk als u deed]. Dat u hierover niets kan vertellen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde dat u spioneerde in een elektriciteitscentrale, een kindertehuis en bij een magistratuur in een dorp (gehoorverslag CGVS, p. 15). U gevraagd of dit laatste in Kumasi was, verklaarde u dat iemand u met een auto naar dat dorp bracht, dat het een dorp rond Kumasi was, maar dat u de specifieke naam [van dat dorp] niet kan zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 16). U gevraagd wat de naam van de magistratuur was, verklaarde u de naam van die magistratuur niet te kunnen zeggen. U gevraagd wat u daar moest doen van spionage bij die magistratuur, verklaarde u dat u zich moest gedragen als een gekke man die aan de poorten van de rechtbank zat met een opnamerecorder en de gesprekken moest opnemen die na zittingen werden gevoerd buiten de rechtbank. U verklaarde dat u dit 3 keer deed. U gevraagd wat u dan te weten kwam, wat die mensen zeiden, verklaarde u dat u hoorde dat die rechter smeergeld aannam, dat hij corrupt was en niet rechtvaardig, en dat de mensen geen vertrouwen in hem hadden. U gevraagd wat het resultaat was van die spionage, verklaarde u dat zijn corrupte praktijken werden onthuld, dat er ook een videoreportage was en werd uitgezonden en dat de magistratuur ontslagen werd. U gevraagd wie er dan filmde, verklaarde u niet te weten wie er filmde, dat iedereen zijn eigen taak had (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het dient opgemerkt te worden dat u uiterst vaag blijft over het werk dat u moest doen en u verder onwetend blijkt over enkele essentiële zaken van uw werk. Dat u niet eens de naam van de magistratuur kan aangeven en ook het dorp niet kan noemen waar u die opnames afnam, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas. Dat u verder slechts kon aangeven dat de rechter smeergeld aannam, corrupt en niet rechtvaardig was [en niets meer], hoewel u daar zo'n 3 keer bent gaan zitten met een recorder, en u verder niet blijkt te weten wie filmde, blijkt ook uiterst vage en geringe informatie te zijn. U gevraagd wat de titel was van de videoreportage over de magistratuur (gehoorverslag CGVS, p. 17), verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of u die reportage gezien heeft over die rechter, verklaarde u dat u dat niet gezien heeft. U gevraagd wanneer die video over de rechter uitkwam (gehoorverslag CGVS, p. 18), verklaarde u dat u het werk deed in 2012-2013 en de video rond die maand uitkwam. Dat u zelfs niet eens de videoreportage over de rechter gezien heeft, is op z'n minst uiterst opmerkelijk te noemen voor iemand die verklaart zelf betrokken te zijn geweest in het onderzoek naar de rechter.

Het is immers zeker niet onredelijk te verwachten dat u geïnteresseerd zou zijn om die reportage te zien. Uw vage verklaringen en onverschillige houding ten opzichte van de nasleep van uw werk, doen opnieuw fundamenteel afbreuk aan uw beweerd werk voor Anas. Bovendien kan opgemerkt worden dat de documentaire over corruptie van rechters en medewerkers van rechtbanken pas in 2015 getoond werd, onder de titel 'Ghana in the Eyes of God, Epic of Injustice'. Dat u het verschijnen van deze film reeds in 2012-2013 situeert, is dan ook op z'n minst opmerkelijk te noemen.

U verklaarde dat u alleen een deel zag van de video van het kindertehuis in Kumasi (gehoorverslag CGVS, p. 18). U gevraagd waarom alleen een deel en niet helemaal, verklaarde u dat u niet wist dat het uitgezonden zou worden rond die tijd, dat u dat plots op TV zag. Uw desinteresse en onverschilligheid over de reportages, waarin u mogelijk zou te zien zijn geweest, zijn opnieuw uiterst opmerkelijk. U gevraagd of de video nog ergens anders te zien was dan op TV, verklaarde u dat u weet dat het op TV kwam, maar dat u niet weet of je het nog altijd ergens anders kan zien. Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, werd de video over de rechters getoond aan volle zalen in cinema's in de hoofdstad Accra en zijn er reportages te zien van het werk van Anas op Youtube over undercoveroperaties in kindertehuizen in Osu, Bawjiase, in een elektriciteitscentrale in Accra en undercoveroperaties bij rechters. Dat u hiervan zelfs niet op de hoogte bent, hoewel u dus mogelijk zelf te zien zou zijn in één van die reportages, doet opnieuw ernstig afbreuk aan uw beweerde undercoveroperaties.

U gevraagd door wie en hoe u precies bedreigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 20), verklaarde u dat u niet precies kan zeggen welke mensen achter u zaten, dat er mensen in een auto met stokken of stukken metaal naar uw huis kwamen en dat uw vader elke keer vroeg waarom die mensen naar jullie huis kwamen. U denkt dat het de mensen zijn die hun job verloren. U geconfronteerd met het feit dat u kon weten wie die mensen waren die hun job verloren hadden, aangezien ze een tijd uw collega's waren tijdens uw undercoveroperatie en ze ook te zien waren in die videoreportages, zei u vaagweg dat Anas zou bellen en waarschuwen als er gevaar was, en dat de mensen die hun job verloren, mensen hadden ingehuurd. U gevraagd of Anas op de hoogte was van uw problemen, verklaarde u dat u niet kan zeggen of Anas op de hoogte was van wat er gebeurd was met u. U gevraagd of Anas stappen heeft ondernomen om jullie, zijn medewerkers, te helpen, verklaarde u dat u niet gelooft dat hij iets heeft gedaan om jullie te beschermen, en dat hij niets kon doen om jullie te beschermen. U gevraagd of u bescherming heeft gezocht in Ghana, verklaarde u dat de politie geen bescherming kon garanderen omdat Anas iedereen beledigde in het land, de politie en de rechtbanken, en dat u gearresteerd zou worden als u dat zou vertellen aan de politie. U gevraagd of u effectief naar de politie bent geweest, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u niet naar de politie bent geweest. Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, werkt Anas samen met Patience Quaye, het hoofd van de Ghanese politiecel die strijdt tegen mensensmokkel, kwam in 2011 aan het licht dat hij betaald werd door een ministerie en zou zelfs de minister van justitie zijn tussengekomen om Anas vrij te stellen van vervolging na de documentaire over de corrupte rechters. Bovendien werd er een medewerker van Anas in 2015 ontvoerd [door toedoen van een rechter waarvan Anas had aangetoond dat hij corrupt was], waarna de lokale politie hem diezelfde dag nog heeft kunnen bevrijden. Uit deze informatie blijkt helemaal niet dat de politie niets zou kunnen doen om u te beschermen, zo u beweert, integendeel, Anas werkt zelfs samen met [delen] van de Ghanese autoriteiten. Dat u geen bescherming gezocht heeft, en u zelfs niet op de hoogte bent van het feit dat politie u zou kunnen beschermen en van het feit of Anas al dan niet iets gedaan heeft om u te helpen, doet dan ook verder afbreuk aan het feit dat u undercover voor Anas zou gewerkt hebben en afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas. Voorts dient vastgesteld dat - zo blijkt uit bovenstaande vaststellingen - indien er al een kern van waarheid zou schuilen in het door u geopperde asielrelaas [quod non], u geenszins de nationale beschermingsmogelijkheden uitputte - nochtans een voorwaarde vooraleer men zich kan beroepen op internationale bescherming.

U verklaarde dat er videobeelden waren gemaakt van wantoestanden in het kindertehuis in Kumasi en dat deze reportage uitgezonden werd op TV (zie supra). Er blijkt echter nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een videoreportage zou bestaan over wantoestanden in een kindertehuis in Kumasi. Anas maakte daarentegen wel reportages over kindertehuizen in Osu en Bawjiase (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat betreft uw verklaring op het einde van het gehoor, dat u verkiezingsfraude moest onderzoeken voor Anas in 2012, dient opgemerkt te worden dat dit in het verlengde ligt van uw verklaringen van uw werk voor Anas en dat het ongeloofwaardig wordt bevonden dat u ooit - al dan niet rechtsreeks -voor Anas gewerkt heeft.

U legt geen documenten neer.

Gelet op het voorgaande, maakt u niet aannemelijk gewerkt te hebben voor de journalist Anas Aremeyaw Anas en kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *"in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 (recht op leven), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000"*, van artikel 62 van de vreemdelingenwet *"in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000"*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en naar de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), het artikel 2 van het EVRM en het artikel 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a van de vreemdelingenwet en het artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij betreffende het niet onmiddellijk een beroep doen op internationale bescherming opwerpt dat zij pas nadat zij de bestreden beslissing ontving een advocaat werd toegewezen waardoor zij niet werd geïnformeerd over haar rechten en plichten en zij aldus haar asielaanvraag niet binnen de bij artikel 50 van de Vreemdelingenwet vereiste acht dagen heeft ingediend, en verder steunt op haar *“magische overtuiging”* in het voodoo als reden waarom zij vreesde haar eed van stilzwijgen betreffende haar spionageactiviteiten te doorbreken en derhalve geen asiel aan te vragen, stelt de Raad vooreerst vast dat de desbetreffende motivering van verwerende partij niet is gesteund op artikel 50 van de Vreemdelingenwet, doch wel op de vaststelling dat verzoekende partij, aangekomen in een veilig land met name Denemarken, gedurende anderhalf jaar geen beroep wenste te doen op internationale bescherming hoewel zij op de hoogte was van de mogelijkheid aldaar een asielaanvraag in te dienen doch vooreerst met de over Europa verspreide medewerkers van de journalist Anas Aremeyaw wilde samen komen zodat ze één verhaal zouden kunnen brengen om asiel aan te vragen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 5). De Raad wijst erop dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Feit dat zij gedurende anderhalf jaar geen asiel aanvraag in Denemarken staat haaks op een acute nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet om redenen van overmacht laatijdig werd ingediend, maar dat het een eigen keuze van verzoekende partij betrof die de ernst van haar nood aan bescherming sterk relateert. De tweede verschoningsgrond voor het niet eerder inroepen van internationale bescherming, in het bijzonder haar *“magische overtuiging”* in het voodoo die verzoekende partij in haar verzoekschrift ophangt aan haar navolgende verklaring bij het gehoor op het Commissariaat generaal: *“Het type werk dat we deden, we zweerden een eed en de gevolgen als we zouden breken was de dood. Dat was de eed die we zweerden. Ik was bang om het verhaal alleen te zeggen en dood te gaan. Ik wou in groep zijn, als we zouden sterven zouden we als groep sterven, niet alleen.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 5, als antwoord op de vraag waarom diende gewacht te worden op elkaar om hetzelfde verhaal te vertellen, immers als het waar gebeurd is, zou dit toch hetzelfde verhaal zijn) kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers verwijst verzoekende partij op de eerste vraag waarom geen asiel werd gevraagd niet naar een vrees om te sterven door middel van voodoo, maar wel naar de noodzaak om zich op elkaar af te stemmen zodat hetzelfde relaas wordt verteld en gaat zij pas over naar de vrees te zullen sterven bij de confrontatie door de interviewer dat in geval van een waar gebeurd relaas dit sowieso hetzelfde is, en wekt zij de indruk niet als enige te willen klikken en derhalve als enige te dreigen worden omgebracht, doch maakt zij in de verste verte niet de minste verwijzing naar het bestaan van voodoo en haar desbetreffende vrees dienaangaande. Verzoekende partij had duidelijk tweemaal de kans bij het gehoor op het Commissariaat-generaal deze toch wel bijzondere vrees te vermelden, wat zij heeft nagelaten te doen. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoekende partij eenvoudig *“Ik zal vermoord worden door één van de vele mensen, die hun job verloren omdat ik gespioneer heb voor Anas”* zonder ook maar de minste verwijzing naar het voodoo. Het plots *post factum* komen aandragen met een *“magische overtuiging”* in en derhalve vrees voor het voodoo kan dan ook door de Raad niet worden aanvaard. De verwijzing van verzoekende partij naar het bestaan van het voodoo in haar land van herkomst door te refereren naar een document van het UNHCR, als bijlage 5 gevoegd aan het verzoekschrift, doet niet in het minst afbreuk aan voormelde vaststellingen van de Raad.

Waar verzoekende partij het weinig weten over de journalist Anas Aremeyaw en het niet kunnen noemen van namen eveneens wijt aan het voodoo en niet aan het niet weten, verwijst de Raad naar wat hij hoger aangaf betreffende de *post factum*-verklaring. De door verwerende partij gedane vaststellingen die doen besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt in haar verweer dat zij onmiddellijk haar ware identiteit aan de Belgische asielinstanties heeft medegedeeld, meer in het bijzonder bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, en er derhalve geen sprake kan zijn van misleiding. Zij voegt een kopie van haar Ghanees paspoort aan het verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet aangeeft dat verzoekende partij de Belgische asielinstanties zou hebben pogen te misleiden, doch wel dat zij op intentionele wijze trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden over haar identiteit daar zij bij een politiecontrole een andere (valse) identiteit opgaf die bovendien werd ondersteund met documenten. Bovendien stelt de Raad veder vast dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voorhoudt pas in België te hebben ontdekt dat haar naam N. T. is en dat zij niet weet waar die naam, N. T., vandaan komt, en dat zij dat misschien kreeg van de man die zij ontmoet heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Desbetreffend motief van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Waar verzoekende partij betreffende het zich kunnen beroepen op de bescherming van de eigen autoriteiten opwerpt dat de Ghanese maatschappij in alle lagen gecorrumpeerd is en het net datgene was dat door de onderzoeksjournalistiek waaraan zij meewerkte werd blootgelegd, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verzoekende partij laat met voormeld betoog na *in concreto* navolgende motivering van verwerende partij te weerleggen: *"Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, werkt Anas samen met Patience Quaye, het hoofd van de Ghanese politiecel die strijdt tegen mensensmokkel, kwam in 2011 aan het licht dat hij betaald werd door een ministerie en zou zelfs de minister van justitie zijn tussengekomen om Anas vrij te stellen van vervolging na de documentaire over de corrupte rechters. Bovendien werd er een medewerker van Anas in 2015 ontvoerd [door toedoen van een rechter waarvan Anas had aangetoond dat hij corrupt was], waarna de lokale politie hem diezelfde dag nog heeft kunnen bevrijden. Uit deze informatie blijkt helemaal niet dat de politie niets zou kunnen doen om u te beschermen, zo u beweert, integendeel, Anas werkt zelfs samen met [delen] van de Ghanese autoriteiten. Dat u geen bescherming gezocht heeft, en u zelfs niet op de hoogte bent van het feit dat politie u zou kunnen beschermen en van het feit of Anas al dan niet iets gedaan heeft om u te helpen, doet dan ook verder afbreuk aan het feit dat u undercover voor Anas zou gewerkt hebben en afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas. Voorts dient vastgesteld dat - zo blijkt uit bovenstaande vaststellingen - indien er al een kern van waarheid zou schuilen in het door u geopperde asielrelaas [quod non], u geenszins de nationale beschermingsmogelijkheden uitputte - nochtans een voorwaarde vooraleer men zich kan beroepen op internationale bescherming."* Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij dan deze waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt waaruit zou blijken dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn. Aangaande motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een administratief verslag betreffende de vreemdelingencontrole van de Antwerpse politie d.d. 23 augustus 2017 voegt (bijlage 4), stelt de Raad vast dat dit verslag betrekking heeft op een zekere J. T. A., doch niet op verzoekende partij zelf. Verzoekende partij maakt nergens duidelijk wat zij met dit document wil aantonen. Desbetreffend document is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.2.8. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de bestreden beslissing leidt tot een indirect refoulement meent dat er een schending voorligt van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie herhaalt de Raad dat onderhavige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Ghana een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 8), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor in het centrum 127bis van 25 oktober 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Twi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT